

ETT PORTATT.

— Sno, sno, sno... Hej! dan
Lkadan; det är så man vill kvä-
vas. Jag var ute i förmiddags,
och jag kände det som bly på
axlarna. Om jag stannade; skul-
le det bara fortsätta att sno, ba-
ra fortsätta... tills knäna veko
sig och jag låg där och blef in-
genting under allt det vita —
och så tyst. Det är som man
skulle bevista sin egen begraf-
ning...

Den lilla kvinnan drog ner
gardinen och satte sig vid sina
nystan igen. Lampan brann gul
och stilla och lade halva ansiktet
i skugga — ett barnansikte
änner, men med gamla ögon i. Det
finns barn, som ha sådana ögon
och hvilas själ ser ut att vara
många år äldre än kroppen.

— Det blir väl vår igen — det
var en basröst från soffhörnet.

— Blir det?
Röst och blick, allt var bara
ett stort tvivel.

— Ja, det brukar så åtminstone.

Mannen som svarade hade
svart hår och svart skägg, och i
lampskenet sågo ögonen också
svarta ut. En munter röfvar-
mask, utan det minsta skrämman-
de i. Hos honom var själen myc-
ket yngre än kroppen. Han åt
på en stor gravestenen. Han
kände mig inte längre. Han hade
tappat mig som man kan tappa bort
ett namn och inte vara människa att
hitta det...

— Man hittar det ändå till sist.
— Ibland, ja. Men det kan
också hända att man hittar ett
liknande, som man tycker är det
rätta, och ändå känner man på
sig, att det inte är det. Man hit-
tar hvarann, och så är det helt
andra människor!

Han mätte trasmattna med
länga steg, räknade och vände på
sju. Händerna skakade på ryg-
gen, som alltid när han blef ifrig.
Den andre följde honom med små
kissande ögon. Men det var en do-
sis förakt i dem.

— Du är tokig, Paul. Man
skall göra med fruntimmerna som
jag med mitt äpple: bita öfver
dem med ens. Åta och tita. Men
du skall alltid skala dina äpplen
först...

Göken gol tolf, och den svarte,
som fått sin tredje toddy, börja-
de berätta en sommarhistoria om
flickor och gröngäsnar.

Mannen med rökgögen reste
sig sakta och gick fram till henne.
Med en tunn hand strök han
hennes öfverhårfäst. Hon hade
ett uttryck i ansiktet som om hon
måste bryta, ge henne löftet till-
baka, nu, så fort som möjligt.
Hvarenda timmes uppskov var en
lika lång tortyr för henne. Egent-
ligen begrep han inte hvarför han
inte gjort det för längesedan, men
så fort han sade dessa ord för
sig själv, drog någonting ihop sig
inom honom. Jag älskar henne
alltså, tänkte han. Det var en
lön hvad jag sade nyss; det är
inte en del, en sida af mig som
älskar henne; det är jag, allt hos
mig. Allt, som är mitt, begär
allt, som är hennes. Hvilket nog-
ses, att några gamla luntor skulle
kunna förgifta en människa! Jag
vill ha henne, och jag skall ha
hennes. Jag och ingen annan.

Någon annan. Han stanna-
de tvärt i tanken. Var det nå-
gon annan då? Och med en slags
nyfiken förvåning konstaterade
han, att denna tanke icke ingaf
honom någon vidare förskräckel-
se, snarare en lättad. Om det
verkliga fanns någon, som kom-
mit emellan honom och Judit,
så låg orsaken till hennes förän-
dring utanför henne och han,
Paul, hade någonting att resa sig
mot, att plantera sin knytäve i.
Faran hade tagit kropp, blifvit
synlig och därigenom på något
vis mindre. Men om det inte
fanns någon? Och hennes kär-
lek hade legat och själfdödt? Då
var det inte mycket att göra, och
allt blef hugg i tomma luften.

Han föll ner i soffan igen och
tände en ny cigarr. Den svarte
höll nu på med sin tredje flick-
historia och fjärde toddy; från
gröngäset hade han för länge-
sedan hamnat på Berlinerorga-
na och i långa cirklar med armarna
drog han till sig ett fläng af
Under den Linden's kvinnor. I
det tufsiga skäget lyste munnen
fuktig, med hvita tänder.

— Så kom jag in på Dressel.
Det satt ett par därinne och tvät-
tade jordgubbar i champagne.
Han var mager som Brandenbur-
gerheden och torr, torr... blå-
blodsdiot. Men hon... jag sa-
ger ingenting, men jag såg hur
hon nickade åt mig — under
bort, med foten...

Och han skrattade en stort
barnsligt skritt, så att tårarna
deles lugn...

— Här, sade den bleke och pe-
kade på sig själv.

— Att hon är kär i dig, nå...
— Att hon inte är det. Inte
fingre.

— Prat. Den svarte fnös ut
röken genom näsan.

— Kär! Bengt, sade grannen
i soffan! Bröder förstå aldrig små
systrar. De se ingenting. Men
jag ser och hör — utan ord. Jag
serde förrästen ha kunnat begri-
pa, att det inte skulle gå, att lif
måste betalas med lif, icke med
fattiga tanke- och känslolust-
strat, som böcker sätta af en skol-
mästarehjärna. Din syster äls-
kar, eller älskade, med allt sitt
väsen; när jag älskar, är det ju
inte jag, inte hela jag åtminstone,
bara en hälft, en tredjedel...
hå, den tredjedelen har det i alla
fall inte godt nu.

— Du ser flugor, tror
— Ja, stora svarta flugor, som
det inte går att jaga bort. De
komma bara igen.

— Men hvad tusar du det till,
har hon sagt något?

— Ja, som man säger sådana
saker... När hon kom tillrätta
i hostas efter det där året, var
det inte Judit mer. På en half-
timme visste jag allt, utan att ve-
ta något. Det som hade lönd
var där redan; hvad det var be-
tydde mindre. Hon kände mig
inte längre. Hon hade tappat
mig som man kan tappa bort ett
namn och inte vara människa att
hitta det...

— Man hittar det ändå till sist.
— Ibland, ja. Men det kan
också hända att man hittar ett
liknande, som man tycker är det
rätta, och ändå känner man på
sig, att det inte är det. Man hit-
tar hvarann, och så är det helt
andra människor!

Han mätte trasmattna med
länga steg, räknade och vände på
sju. Händerna skakade på ryg-
gen, som alltid när han blef ifrig.
Den andre följde honom med små
kissande ögon. Men det var en do-
sis förakt i dem.

— Du är tokig, Paul. Man
skall göra med fruntimmerna som
jag med mitt äpple: bita öfver
dem med ens. Åta och tita. Men
du skall alltid skala dina äpplen
först...

Göken gol tolf, och den svarte,
som fått sin tredje toddy, börja-
de berätta en sommarhistoria om
flickor och gröngäsnar.

Mannen med rökgögen reste
sig sakta och gick fram till henne.
Med en tunn hand strök han
hennes öfverhårfäst. Hon hade
ett uttryck i ansiktet som om hon
måste bryta, ge henne löftet till-
baka, nu, så fort som möjligt.
Hvarenda timmes uppskov var en
lika lång tortyr för henne. Egent-
ligen begrep han inte hvarför han
inte gjort det för längesedan, men
så fort han sade dessa ord för
sig själv, drog någonting ihop sig
inom honom. Jag älskar henne
alltså, tänkte han. Det var en
lön hvad jag sade nyss; det är
inte en del, en sida af mig som
älskar henne; det är jag, allt hos
mig. Allt, som är mitt, begär
allt, som är hennes. Hvilket nog-
ses, att några gamla luntor skulle
kunna förgifta en människa! Jag
vill ha henne, och jag skall ha
hennes. Jag och ingen annan.

Någon annan. Han stanna-
de tvärt i tanken. Var det nå-
gon annan då? Och med en slags
nyfiken förvåning konstaterade
han, att denna tanke icke ingaf
honom någon vidare förskräckel-
se, snarare en lättad. Om det
verkliga fanns någon, som kom-
mit emellan honom och Judit,
så låg orsaken till hennes förän-
dring utanför henne och han,
Paul, hade någonting att resa sig
mot, att plantera sin knytäve i.
Faran hade tagit kropp, blifvit
synlig och därigenom på något
vis mindre. Men om det inte
fanns någon? Och hennes kär-
lek hade legat och själfdödt? Då
var det inte mycket att göra, och
allt blef hugg i tomma luften.

Han föll ner i soffan igen och
tände en ny cigarr. Den svarte
höll nu på med sin tredje flick-
historia och fjärde toddy; från
gröngäset hade han för länge-
sedan hamnat på Berlinerorga-
na och i långa cirklar med armarna
drog han till sig ett fläng af
Under den Linden's kvinnor. I
det tufsiga skäget lyste munnen
fuktig, med hvita tänder.

— Så kom jag in på Dressel.
Det satt ett par därinne och tvät-
tade jordgubbar i champagne.
Han var mager som Brandenbur-
gerheden och torr, torr... blå-
blodsdiot. Men hon... jag sa-
ger ingenting, men jag såg hur
hon nickade åt mig — under
bort, med foten...

Och han skrattade en stort
barnsligt skritt, så att tårarna
deles lugn...

kommo fram. Han fann det hela
så öfvermåttan komiskt och känd-
de sig stött på Paul, som inte
drog på munnen och såg ut som
han inte uppfattat ett ord af det
hela.

— Tyst.
Paul satt rak i soffan.

— Det gick någon i salen...
I samma nu öppnades dörren,
och mot mörkret bakom stod nå-
got hvitt som de bägge herrarna
stirrade på som på ett spöke. Med
sin långa nattdräkt släpande
som hon mot ljuset, den lilla
kvinnan som Paul älskade; ögon-
nen voro hvarken öppna eller
slutna, och hon rörde armarna ta-
fatt trefvande framför sig. Ansik-
tet hade ett spändt och plågat
uttryck, som stelnadt i en ängs-
lan, ett beslut.

— Stilla. Hon sover.
Ett ögonblick häjade hon sig,
ryggande för skenet, frysnande
som om hon ville, men inte kunde
de vakna, och så steg hon på.
Knät stötte mot en stol; hon lyf-
te undan den långsamt gåta ut
lämma ut, intet jag, ingen an-
greppspunkt. Så greps han af en
vidskeplig förskräckelse. Det var
ju ingen människa han hade
framför sig på bordet, ingen sär-
skild människa — det var ungdom-
nen själf, blank och stor. Han
kände sig i kamp med ungdomen,
han med sina fyrtiotre år och
halva lifvet upptaget. Det
var att fästa i luften och luftens
sår ha inte svårt att läkas. Han
tömde sig och vann intet. Tju-
guem år ha alltid rätt framför
fyrtiotre år.

På ett par timmar var Paul
slagen — af en fotografi, som han
skratat åt.

Han förstod nu hvad det var
att göra. Tidigt nästa morgon,
medan Judit ännu sov, var han
tillbaka i hennes bostad och fick
porträttet nerstoppadt igen i sin
garderoack.

De träffades på förmiddagen;
hon såg trött ut, när hon räckte
fram sin kind och blicken smär-
tade mot snödagern. Men hon
var lugn och en nyans gladare än
på länge, föreföll det Paul. Sy-
korgen var borta från förstret.
— Och du har sovit godt? sa-
de han efter en smekning som
blef litet långsammare än vanligt.

— Jag vet inte. Jag har visst
drömt en hel massa, det var nå-
got som jag hade förlorat och let-
tade efter i sömnen, och då blir
man alltid orolig...

— Na, hittade du det?
— Inte förrän jag vaknade, sa-
de hon, och Paul tyckte att det
gled ett smålönje öfver hennes
ögon.

— Så mycket lyckligare. An-
nars brukar det vara tvärtom;
man förlorar något, om man vak-
nar...

Han stod och såg in i hennes
ansikte, där inte en muskel rör-
de sig, och en sekund kände han
en oöfverlig smärta inom sig. Det
var som om någon vridit omkring
en knifblad i ett sår. Men så kom
han öfver det, med en liten svin-
del, och räddade sig hem och fick
en dörr i lås bakom sig. Därpå
satte han sig ner och skref ut sin
påbörjade ansökan till / en ledig
kollektabefattning i en norrländsk
stad. Han behöfde luftombyte.
Och köld; det är i längden det
som konserverar bäst.

Advokaten (i ett försvarstal):
— visserligen kallade min hufvud-
man kändan "oxe" — men med
hansyn till det höga värde hvar-
med kött för närvarande är åsatt,
torde ordet knappast nu kunna
anses som en förolämpning.

Den årstid förestår nu, då
mygg och andra bevingade eller
vinglösa plågoandar ur insekt-
världen hota att beröfva oss natt-
ro och förbittra vår tillvaro. Intet
medel finnes att hålla dem på af-
stånd annat än täta myggnät och
vissa smörjor, mera vidriga än
sjelfva myggbetten. Insektsstyng
kunna dertill blifva verkligt lifs-
farliga, om blodförgiftning inträ-
der. Allt obödig och all fara för-
svinna genast genom att fukta det
angripna stället med en droppe
Salubrin, eller i svårare fall genom
omslag med lindrigt utspädd Sa-
lubrin. Om Salubrin också ej
gjorde annat gagn än detta, skulle
det försvara sin plats som om-
bärlig medicin; men fallet är,
att det genom sin mångsidiga an-
vändbarhet gör nästan alla andra
hushushemidier öfverflödiga. Sa-
lubrin rekommenderas högt af
framtstående läkare både i Sve-
rige och Amerika. (Se annonsen
i denna tidning).

— Alla, väck henne inte.
— Bara det går bra...
Brodern var efter henne på tä-
spetsarna och såg henne försvin-
na i sin titt.

— Gudskelov!
De hörde en dörr slå, och det
blef tyst.

Alltsammans hade inte varat
mer än ett par minuter, och när
de bägge herrarna funno sig sit-
tande som förut, med glaset och
cigarerna, hade de ingenting att
saga på en stund.

Men så kom det till sist från
Paul:
— Har din syster gått i sömnen
för?

— Aldrig, så vidt jag vet.
— Det påstas att det kan hän-
da, om det är något så... lidet som
trycker...

Den lille svarte hade alldeles
tappat talformågan och satt bara
och såg olyckligt ut med sina små
omtecknade ögon. Men plötsligt
för han upp.

— Hon sökte något. Vi ska
se...
— Låt bli det.
Paul tog honom i axeln, men
han vred sig loss och fick fram
sykorgen.

I botten, instuckt i en garn-
docka, låg ett porträtt. Han stod
och vändet i handen. Så kastade
han det till den andre.

— Var så god.
Det ryckte till i Paul. Han för-
sökte se bort, han sade sig att
detta var orätt, en läghet, och han
tvangs att se på porträttet. Hans
blickar naglade sig fast vid det.
Blodet susade i öronen.

— Hvem är det? sade han
ändtligen; gömman var torr, och
tungan klickade med orden. Vet
du?

— Nej, jag har aldrig sett det.
Det var en ung man utan nå-
got påfallande alls öfver sig. Ett
öppet, litet groft ansikte, här-
fäst långt ner i pannan, en stor
och envis blick ur ett par ögon,
som måste vara mycket blonda
och mycket lätt värmda. Haka
och hals voro starka, munnen lik-
giltig — det hela en herr hvem
som helst.

— Alltså, det är han.
Pauls ögon, lämnade inte por-
trättet, som låg på bordet. Hvad
fanns det bakom den där släta
pannan och den där tomma blick-
en? Ingenting förmodligen —
och för det skulle han abdikera.
Det var väl ändå bra mycket be-
gårdit. Han visste nu hvad Ju-
dit betydde för honom, och han
ännade behålla henne. Den här
barnsjukdomen såg inte ut att
höra till de dödliga — han slog
ett litet skritt, plötsligt all-
deles lugn...

— Du tillåter att jag behåller
det tills i morgon? sade han och
stoppade den unge mannen på
sig. Och nu god natt.

Därute var det snö ännu, sam-
ma tunga, täta snö. Det var tyst-
naden själf som föll. Paul tän-
kte på sin fastmös ord, medan han
vadade genom drivvorna; det är
som man skulle bevista sin egen
begravning. Men han var inte
död än, inte riktigt; liket tittade.
Snön hängde som hvita nattmös-
sor på lyktorna, och på stolpar
och staket tornade den upp sig
till höga tårter. Begravningskon-
fekt — nej, han var där nu igen.
Det var icke begravningskonfekt
det liknade utan något helt an-
nat, det gjorde förrästen detsam-
ma hvad...

Han kom hem och tog fram
porträttet. Han kunde icke gå
till sängs. Men ju längre han
satt, dess tommare och mer sväf-
vande blef det inom honom. För-
vånad, fascinerad stirrade han på
dess ögon, som ingenting sade,
och icke hade någon gåta att
lämma ut, intet jag, ingen an-
greppspunkt. Så greps han af en
vidskeplig förskräckelse. Det var
ju ingen människa han hade
framför sig på bordet, ingen sär-
skild människa — det var ungdom-
nen själf, blank och stor. Han
kände sig i kamp med ungdomen,
han med sina fyrtiotre år och
halva lifvet upptaget. Det
var att fästa i luften och luftens
sår ha inte svårt att läkas. Han
tömde sig och vann intet. Tju-
guem år ha alltid rätt framför
fyrtiotre år.

På ett par timmar var Paul
slagen — af en fotografi, som han
skratat åt.

Han förstod nu hvad det var
att göra. Tidigt nästa morgon,
medan Judit ännu sov, var han
tillbaka i hennes bostad och fick
porträttet nerstoppadt igen i sin
garderoack.

De träffades på förmiddagen;
hon såg trött ut, när hon räckte
fram sin kind och blicken smär-
tade mot snödagern. Men hon
var lugn och en nyans gladare än
på länge, föreföll det Paul. Sy-
korgen var borta från förstret.
— Och du har sovit godt? sa-
de han efter en smekning som
blef litet långsammare än vanligt.

— Jag vet inte. Jag har visst
drömt en hel massa, det var nå-
got som jag hade förlorat och let-
tade efter i sömnen, och då blir
man alltid orolig...

— Na, hittade du det?
— Inte förrän jag vaknade, sa-
de hon, och Paul tyckte att det
gled ett smålönje öfver hennes
ögon.

— Så mycket lyckligare. An-
nars brukar det vara tvärtom;
man förlorar något, om man vak-
nar...

Ngt fra Danmark.

Ca. 30 Medlemmer af
det nytt Landhusboldningsfore-
bund i Slutningen af Juli til Dan-
mark for at bele nogle af de første
Andelsvirksomheder der.

„Georg Stage“ s lla-
dergang. Politidirektøren har
beordret Sagsanlæg mod „Ancenas-
fører, Kaptejn Mitchell i Denhold
til Sølørens § 293 (Søfode for-
boldt ved det Sømandskab eller
Bilagforsejning) og Søfodelørens
§ 198 (Drob ved Lagtomsbed),
Stærkning er bleven forfandt Kaptejn-
en. Sagen ligger behandlet ved Sø-
og Handelsretten. Overretsforret
Büsch er Advokat, Søjleretsadvokat
Gallier Delehor. Kaptejn Mitchell
er afreist til England.

Det skattefri P. L. R.
Carlsbergs Jættensforret, G. E.
Petersen, udvalgt af Produktionsaf-
delingen til et af de første af
det skattefri P. L. R. er gaaet frem
med et forslag. I Danmark selges
for tiden mindst 1 Million Jættens-
forret. Sagen ligger behandlet ved Sø-
og Handelsretten. Overretsforret
Büsch er Advokat, Søjleretsadvokat
Gallier Delehor. Kaptejn Mitchell
er afreist til England.

Et nyt Skolekøb.
„Georg Stage“ vil antagelig efter
at det er kommet op fra Hollen-
dernes Bund blive repareret og på-
ny anvendt til Skolekøb; men det vil
da ikke blive ene om Næren. En
Dampskibsfabrik, Kaptejn G. E. Jen-
sen, agter at bygge et andet Skole-
køb, der forlængere er beregnet på
Landskabet af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er beregnet på Landskabet
af unge Mand til Officer-
i Søfart. Om denne Plan
friser Kaptejn Jensen bl. a. i „Natio-
naltidende“.

Skibet er konfirmeret af Skib-
bygningdirektør Melbøl og skal
bygges hos Burmeister & Wain. Re-
ningen med Skibet er at tage et
Sundt Dreng og en Drenge, og der-
med at bygge et andet Skolekøb, der
forlængere er